

► La BSO de VNG

La Brigada: destinats a ser quelcom

'L'obligació de ser algú' és l'àlbum de debut del grup vilanoví

La Brigada, el projecte de Pere Agramunt

La Brigada és el nom de la nova etapa en català de The Light Brigade. Ells són Pere Agramunt (veu i guitarra), Miquel Tello (baix, teclats i banjo), Magí Mestres (trompeta, veus, harmònica i guitarra), Ricard Parera (bateria) i David Charro (guitarra i teclats). Per més informació podeu consultar la web www.myspace.com/thelightbrigades

Pere Agramunt, aquesta setmana a la plaça de la Vila

FÈLIX

Un disc entre la cançó catalana i la música anglosaxona

L'obligació de ser algú beu de la música anglosaxona i dels referents de la cançó d'autor catalana. La combinació entre la llengua catalana, la música americana i matisos tan personals com la trompeta i els arranjaments donen un so molt personal. Com si Serrat i Llach cantessin amb The Divine Comedy.

// BLAI MARSÉ

Potser no estan obligats a ser ningú, però de ben segur que estan destinats a ser quelcom en el panorama musical català. Després de tres anys cantant en anglès sota el nom de The Light Brigade, la banda comandada per Pere Agramunt decideix fer un canvi de rumb i començar a cantar en la llengua de Pompeu Fabra amb la conseqüent adaptació del nom per dir-se simplement La Brigada.

Sense renunciar al seu estil propi a mig camí entre el pop melòdic, el country i el folk, La Brigada es mou a passos de gegant: han passat un estiu tocant a tres dels festivals de música independent més importants de Catalunya (Primavera Sound, Pop-Arb i el vilanoví Faraday) i han començat l'hivern amb el disc de debut sota el braç: *L'obligació de ser algú* ja està enregistrat i segellat: serà la casa Outstanding Records, una petita discogràfica

anglesa que ja produeix altres grups catalans com els barcelonins The Pinker Tones. Actualment, les 11 cançons que formen el disc acaben de viatjar fins a Nova York per masteritzar-se. L'encarregat de fer-ho serà Fred Kevorkian, el responsable del resultat final de discos de bandes com The White Stripes, Ryan Adams o Iggy Pop.

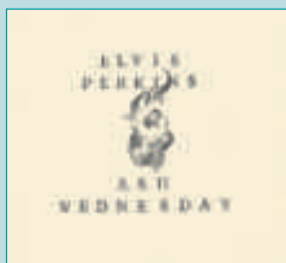
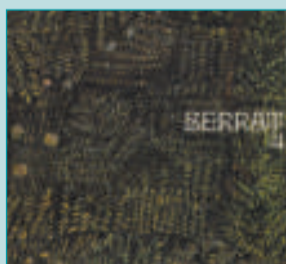
En el moment de relacionar La Brigada amb un determinat estil, ells se senten còmodes si se'ls identifica amb el pop d'autor cantat en català: *tenim un format de banda de rock en què la vessant melòdica predomina sobre el que és més aviat sorollós però tampoc és del tot cançó d'autor*. És difícil trobar referents a l'escena catalana que es puguin equiparar al so de La Brigada. Mishima, Mazoni o Refree són algunes de les bandes catalanes que més s'hi apropen, però potser no cal anar tan lluny: moltes cançons incloses en els discs de la

darrera etapa d'Els Pets no desentonarien a *L'obligació de ser algú*.

Amb el llançament d'aquest disc de debut, La Brigada es perfila com un altre dels grups vilanovins que portarà la seva música més enllà del massís del Garraf. La Brigada creu que l'onada de bons músics a Vilanova ve de més enllà: **És cultura musical. Hi ha hagut una generació entre els 25 i 35 anys que quan en teníem 14 ja ens interessàvem pels clàssics internacionals i pel mercat anglosaxó. Tot això va provocar que tothom comencés a tocar, i la cosa havia de petar per alguna banda.**

Encara es desconeix el dia en què podrem gaudir de *L'obligació de ser algú*. De moment, qui vulgui un avanç pot escoltar dos temes al myspace del grup. I qui no es conformi amb això, ja sap on ha d'anar la nit del proper dimarts: La Brigada actuarà a l'Envelat.

+ L'mp3 de La Brigada

Pere Agramunt defineix els quatre discos més importants del reproductor mp3 de La Brigada:

The Kinks – The Village Green Preservation Society (1968)
"Tot allò que Ray Davis va aprendre vitalment amb els seus primers discos d'èxit ho va aplicar a aquest cant a la nostàlgia d'un temps passat. L'equivalent a Marcel Proust de la música pop"

The Band – The Band (1969)
"El so nord-americà definitiu va venir del Canadà. Els acompanyants de Bob Dylan van fer un segon disc tan gran

com els gèneres que van tocar-hi: country, rock, blues i southern soul."

Joan Manuel Serrat – Serrat 4 (1970)
"És el referent català amb el qual ens sentim més còmodes. Acompanyat de grans músics com el pianista vilanoví Francesc Burrull. Pocs mesos abans de l'imprescindible *Mediterráneo*."

Elvis Perkins – Ash Wednesday (2007)
"Ja comença a ser un clixé indie, però el debut del fill de l'actor Anthony Perkins és el millor disc de l'any. Trist i poètic, tots els carnivals haurien d'acabar amb aquest dimecres de cendra."